

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/20047 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem, van 15 februari 2007 in het
geding tussen:

appellant

en

de Minister van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 19 januari 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen.

Bij besluit van 30 maart 2006 heeft de minister het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 15 februari 2007, verzonden op 23 februari 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 22 maart 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 6 april 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. P.A. Offers, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. A.A. Snijders, ambtenaar van Staat.

w.g. Offers
Lid van de enkelvoudige kamer

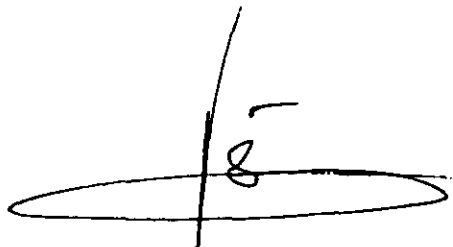
w.g. Snijders
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 18 juni 2007

279

Verzonden: 18 JUNI 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

77

Uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Vreemdelingenkamer

Nevenzittingsplaats Arnhem

Registratienummer: Awb 06/20047

Datum uitspraak: 15 februari 2007

Uitspraak

Ingevolge artikel 8:70 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) in samenhang met artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

inzake

geboren op
v-nummer
van Turkse nationaliteit,
eiser,
gemachtigde mr. D. Gürses,

tegen

de Minister van Justitie,
(voorheen de minister van Vreemdelingenzaken en Integratie),
Immigratie- en Naturalisatiedienst,
verweerder,

Het procesverloop

Op 9 januari 2004 heeft eiser een aanvraag tot het verlengen van de geldigheidsduur van verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking verblijf bij echtgenote ingediend. Bij besluit van 19 januari 2006 heeft verweerder de aanvraag van eiser afgewezen.

Daartegen heeft eiser op 8 februari 2006 bezwaar gemaakt.

Bij besluit van 30 maart 2006 heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard.

Op 24 april 2006 heeft eiser beroep ingesteld tegen dit besluit.

Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken overgelegd en een verweerschrift ingediend.

De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden ter zitting van 2 november 2006. Eiser is verschenen bij gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door mr. E.G.C.J. Jansen.

De beoordeling

1. Ingevolge artikel 8:1, eerste lid, gelezen in samenhang met artikel 8:69 van de Awb, dient de rechtbank het bestreden besluit — de motivering waarop dit besluit berust daaronder begrepen — te toetsen aan de hand van de tegen dat besluit aangevoerde beroepsgronden.

2. Verweerder heeft de aanvraag afgewezen en heeft daaraan het volgende, kort samengevat, ten grondslag gelegd. Sinds 30 maart 2004 is de relatie tussen eiser en mevrouw verbroken en sindsdien zijn zij niet meer op hetzelfde adres woonachtig waardoor niet meer wordt voldaan aan alle beperkingen voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'verblijf bij echtgenote'.

Voorts overweegt verweerder dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning regulier onder de beperking 'arbeid al dan niet in loondienst' op grond van het besluit 1/80 van de Associatieraad EEG en Turkije (verder te noemen: het besluit 1/80). Redengevend hiertoe acht verweerder dat eiser korter dan één jaar verblijf heeft gehad op grond van zijn huwelijksrelatie met mevrouw . Verweerder heeft afgezien van het horen van eiser omdat hij zich op het standpunt stelt dat het bezwaar kennelijk ongegrond is.

3. Hiermee kan eiser zich niet verenigen en daartoe wordt het volgende, kort samengevat, aangevoerd. Eiser stelt dat de relatie tussen eiser en mevrouw niet op 30 maart 2004 verbroken zou zijn, maar op een later tijdstip, namelijk na de zomervakantie van 2004. Verweerder heeft zich ten onrechte gebaseerd op het proces-verbaal van 21 september 2004. Eiser stelt dat dit procesverbaal niets zegt over de relatie tussen eiser en mevrouw . Ter zitting voegt eiser hieraan toe dat de verklaringen van mevrouw onbetrouwbaar zijn en dat eiser op 30 maart 2004 nog steeds met mevr. samenwoonde.

Voorts stelt eiser dat hij rechten kan ontleenen aan het besluit 1/80. Eiser had reeds een jaar legaal arbeid verricht op het moment dat de relatie tussen eiser en zijn echtgenote eindigde.

Ten slotte heeft eiser aangevoerd dat hij ten onrechte niet is gehoord naar aanleiding van het ingediende bezwaarschrift.

4. De rechtbank overweegt als volgt.

5. Ingevolge artikel 18, eerste lid onder f, van de Vw 2000 kan de aanvraag tot verlenging van een verblijfsvergunning worden geweigerd indien niet meer wordt voldaan aan de beperking waaronder de verblijfsvergunning is verleend of aan een voorschrift dat aan de verblijfsvergunning is verbonden. Daarvan zal bij verblijfsvergunningen die zijn verleend op grond van een (huwelijks)relatie zoals in het geval van eiser met name sprake zijn in geval van verbreking van de (huwelijks)relatie. Ingevolge hoofdstuk B2/5.2.3 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000) is hiervan sprake indien — voor zover hier van belang — de (huwelijks)relatie op grond waarvan verblijf was toegestaan feitelijk of juridisch is verbroken.

6. De rechtbank stelt vast dat eiser op 17 juni 2003 in het bezit gesteld is van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'verblijf bij

echtgenote E. Yatkin'. Deze verblijfsvergunning is verleend met ingang van 31 maart 2003, met een geldigheidsduur tot 31 maart 2004. De rechtbank overweegt dat uit het procesverbaal van mevrouw blijkt dat eiser de woning op 30 maart 2004 heeft verlaten. Nu eiser in de zienswijze voorafgaand aan het besluit in primo noch tijdens de bezwaarfase de feitelijke verbreking van de samenwoning per 30 maart 2004 heeft betwist, heeft verweerder deze datum in redelijkheid aan eiser kunnen tegenwerpen. De enkele stelling van eiser dat de relatie pas op een latere datum zou zijn verbroken, doet aan dit oordeel niets af.

De rechtbank is van oordeel, dat gelet op de ex tunc toetsing, verweerder in redelijkheid heeft kunnen stellen dat de feitelijke samenwoning van eiser met mevr. E. Yatkin op 30 maart 2004 is beëindigd. De rechtbank overweegt dat gelet op het voorgaande verweerder zich op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning voor voortgezet verblijf aangezien niet meer wordt voldaan aan de beperking waaronder de vergunning is verleend.

7. Ingevolge artikel 6, eerste lid, van het besluit 1/80 heeft de Turkse werknemer die tot de legale arbeidsmarkt van een lidstaat behoort, behoudens het bepaalde in artikel 7 betreffende de vrije toegang tot arbeid van de gezinsleden, na een jaar legale arbeid in die lidstaat recht op verlenging van zijn arbeidsvergunning bij dezelfde werkgever indien deze werkgelegenheid heeft. Eiser heeft gesteld sinds 30 juni 2003 een arbeidsovereenkomst te hebben met zijn werkgever. Nu de relatie van eiser met mevrouw sinds 30 maart 2004 is verbroken, heeft eiser minder dan een jaar legale arbeid verricht in de zin van het besluit 1/80, namelijk van 30 juni 2003 tot het verbreken van de relatie op 30 maart 2004. Derhalve kan eiser aan het besluit 1/80 geen rechten ontleen.

8. Gezien het bepaalde in artikel 7:3, sub b, van de Awb heeft verweerder op goede gronden kunnen afzien van het doen horen van eiser, nu reeds bij een eerste beoordeling van het bezwaarschrift bleek dat het bezwaar ongegrond is en er redelijkerwijs geen twijfel mogelijk is over deze conclusie. Dat niet op voorhand valt uit te sluiten dat de vreemdeling tijdens een hoorzitting wellicht nieuwe gezichtspunten te berde zou brengen, doet daaraan niet af.

9. Derhalve is het beroep ongegrond. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Registratienummer: AWB 06/20047

4

De beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. R.M.H. Pennings en in het openbaar uitgesproken op 15 februari 2007 in tegenwoordigheid van L.E. Huberts als griffier.

de griffier

de rechter

VERZONDEN OP**23 FEB 2007**

Voor fotokopie conform
De griffier van de
Rechtbank te 's-Gravenhage
Nevenzittingsplaats Arnhem

Rechtsmiddel:

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de verzending van een afschrift hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing. Een afschrift van de uitspraak dient overgelegd te worden. Meer informatie treft u aan op de website van de Raad van State (www.raadvanstate.nl).

SCHOOLPLEIN

ADVOCATEN

Schoolplein SA
3581 PX Utrecht
tel (030) 231 36 46
fax (030) 234 29 95

e-mail: info@schoolpleinadvocaten.nl
www.schoolpleinadvocaten.nl

Correspondentie uitsluitend:
Postbus 13319
3507 LH Utrecht

secretariaat
Els Oostrum
Lenny Peeters

mr R. Vleugel
mr S. Spans
mr J.M. (Hans) Langenberg
mr D. Gürses
mr W. Boelens
mr J.E. Julandoni
advocaten en procureurs

Raad van State
Afdelings Bestuursrechtspraak
Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag
Per fax 070-3651380 en Falk

ons kenmerk

(Mv)

HOGER BEROEPSCHRIFT

Inzake

RAAD VAN STATE	
uw kenmerk	INGEKOMEN
	22 MRT 2007
ZAAKNR.	200702077
AAN:	
BEHANDELEN DE:	

Utrecht

22 maart 2007

1254-A

, appellant, geboren op van Turkse nationaliteit thans woonachtig te Utrecht, in deze zaak woonplaats kiezend te Utrecht aan het Schoolplein 5 A op het kantoor van Mr. D. Gürses, die in deze hogere beroepsprocedure bepaaldelijk is gevolmachtigd voor hem op te treden

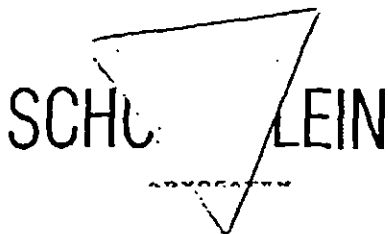
tegen

De Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, verweerder, gevestigd te Den Haag.

Appellant komt in hoger beroep van de uitspraak van de President van de Rechtbank te Arnhem, d.d. 15 februari 2007, verzonden d.d. 23 februari 2007, gewezen onder nummer AWB 06/20047, welke hierbij wordt overgelegd.

GRIEVEN

Ten onrechte is de rechtbank de mening toegedaan dat "in de zienswijze noch in de bezwaarfase de feitelijke verbreking van de samenwoning per 30 maart 2004 niet betwist zou zijn". Daartoe voert appellant het volgende aan. In de brief van 14 juli 2005 heeft appellant aangegeven dat aan de relatie in de loop van het jaar 2004 een einde is gekomen. Voorts heeft hij in dezelfde brief gesteld dat hij op het moment dat de relatie tussen zijn echtgenote en hem stukliep reeds een jaar legaal arbeid verrichtte. Aangaande het feit dat appellant op 30 juni 2003 een arbeidsovereenkomst heeft getekend, kon appellant aldus stellen dat hij op 30 juni 2004 1 jaar legaal arbeid verrichtte en dat zulks impliceert dat hij op 30 juni 2004 nog feitelijk met zijn partner samenwoonde. De rechtbank heeft naar de mening van appellant een eigen interpretatie gegeven die feitelijk onjuist is. De conclusie die de rechtbank heeft genomen kan niet afgeleid worden uit het dossier van betrokkene. Appellant stelt dat de conclusie van de rechtbank niet strookt met hetgeen hij steeds gesteld heeft, namelijk dat de feitelijke verbreking van de samenwoning na de zomervakantie 2004 heeft

Schoolplein 5A
3581 PX Utrecht

Pagina 2

plaatsgevonden. In bezwaar heeft appellant deze onjuiste weergave van de stand van zaken uitdrukkelijk bestreden: "op en na 30 maart 2004 hadden betrokkenen nog een affectieve relatie". Appellant is van mening dat het onderzoek onvolledig is geweest en dat hij in de bezwaarfase ten onrechte niet is gehoord. Ten onrechte heeft de rechtbank deze stelling terzijde geschoven. Appellant is van mening dat in de bezwaarfase en later in beroep bepaalde zaken niet goed althans onvoldoende aan de orde zijn geweest die uiterst belangrijk waren voor de zaak. Indien de omstandigheden goed waren uitgezocht, dan had verweerder waarschijnlijk anders over de zaak geoordeeld. Met name nu de bestreden beschikking enkel op de verklaringen van mevrouw die duidelijk met elkaar strijdig zijn stoelt, had verweerder niet mogen besluiten om af te zien van het horen van betrokkene. Derhalve is er geen sprake van een op voorhand kennelijk ongegrond bezwaarschrift.

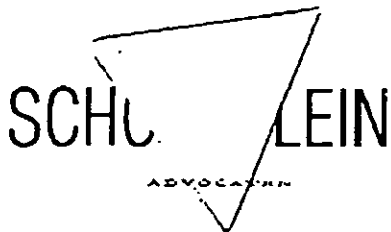
Appellant is van mening dat reeds daarom een beroep op ex-tunc toetsing faalt. Appellant is van mening dat verweerder noch de rechtbank heeft kunnen stellen dat de feitelijke samenwoning op 30 maart was beëindigd.

Appellant is van mening dat hij wel degelijk een verblijfsrecht kan ontleen aan het besluit 1/80 van de Associatieraad EEG en Turkije. Appellant is van mening dat de stelling van de rechtbank gelet op het bovenstaande onjuist is.

Voorts is appellant van mening dat de uitspraak in strijd is met de bepalingen van EVRM met name de artikelen 3, 5, 6, 7, 13 en 8 en protocol 4 en 11. Appellant is van mening dat artikel 19 paragraaf 7 en 8 van de European Social Charter, artikel 3 van de European Convention on Establishment, artikel 9 van de European Convention on the Legal Status of Migrant Workers en artikel 26 van het IVBPR, art. 1, 3 en 16 van het CAT zijn geschonden. Appellant is voorts van mening dat de uitspraak in strijd is met de bepalingen van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad. De rechtbank heeft ten onrechte de beslissing niet getoetst aan eenieder verbindende voorschriften van internationale bepalingen. Appellant is van mening dat de rechtbank ten onrechte niet is ingegaan op zijn stelling dat een Staat op humanitaire gronden inbreuken op fundamentele rechten dient te voorkomen. Appellant is van mening dat de rechtbank door de bestreden uitspraak te doen appellant in een onmogelijke positie heeft gebracht, waardoor hem een menswaardig leven ontnomen wordt. Voorts is verzoeker van mening dat de uitspraak in strijd is met de uitspraak 'Nederland, 19 februari 1998, 145/1996/764/965. Verzoeker verzoekt de inhoud van deze uitspraak hier als herhaald en gelezen te beschouwen.

Appellant is van mening dat de hiervoor bedoelde verdragen en Europese verordeningen dergelijke inbreuken dienen te voorkomen. Ten onrechte heeft de rechtbank daar onvoldoende betekenis aan toegekend.

Appellant stelt aldus dat deze uitspraak in strijd is met bovengenoemde internationale verdragen en overeenkomsten en nationale wet en regelgeving en jurisprudentie.

Schoolplein 5A
3581 PX Utrecht

Pagina 3

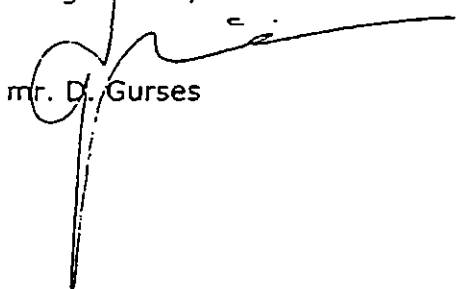
Voorts stelt appellant dat door zijn geval inhoudelijk onvoldoende te behandelen en de bijzondere omstandigheden waarin hij zich bevindt niet te toetsen, de rechtbank ten onrechte voorbij is gegaan aan alle argumenten die in deze procedure tot op heden naar voren zijn gebracht.

Ten overvloede meldt appellant dat de volmacht van zijn gemachtigde betrekking heeft op het instellen van het hoger beroep en dat zijn gemachtigde bepaaldelijk gemachtigd is en is geweest om in de procedures met inbegrip van onderhavige als gemachtigde op te treden.

CONCLUSIE

Appellant concludeert op grond van het bovenstaande tot vernietiging van de uitspraak van de Rechtbank te Arnhem.

Hoogachtend,

mr. D. Gurses